

kan ikke stærkere udhæves, hvad det kommer an paa, og at der ikke i Loven kan reises stærkere Værn mod en Mistydning i saadan uforstandig Retning, som Henvendelsen frygter, og mod hvilken vi nu, mener jeg, ved Affattelsen har faaet yderligere Værn end det, som jeg mener, fuldstændig Tilstrækkelige, vi havde tidligere, i sund Fornuft og Domstolenes Raavisning af og Hævdelse af sund Fornuft. — Der er et andet Punkt, som ogsaa kommer frem i Henvendelsen, og hvori der rettes Angreb paa Forslaget, nemlig det, at det skal være for streng en Straf, der er fastsat, og særlig kommer det paa en eiendommelig Maade frem, at den Straf, der er bestemt, er „Tyvens“ Straf. Naar man nu forudsætter en rigtig Opfattelse af, hvad der er det strafbare Forhold, kan det være, at denne Kritik maaske vil være mindre streng. Det kan være, at den er kommen frem, væsentlig under Paavirkning af, at man har mistydet, hvad der er det strafbare Forhold, men jeg vil dog dernæst yderligere gjøre nogle Bemærkninger her, fordi jeg ikke er ganske sikker paa, om man ikke vil fastholde den Mening, at Straffen er for streng, selv om Forholdet ikke mistydes paa den angivne Maade. Dertil vil jeg saa bemærke dette, at for det Første er det en væsentlig Fæsttagelse, naar det siges, at det er Straf af Fængsel paa Vand og Brød eller Forbedringshusarbejde, hvormed der trues. Det er ikke altid Fængsel paa Vand og Brød eller Forbedringshusarbejde, men det er ogsaa simpelt Fængsel, og kun under stærkende Omstændigheder er det Forbedringshusarbejde. Straffen er altsaa ikke blot Fængsel paa Vand og Brød og under stærkende Omstændigheder Forbedringshusarbejde, men kan ogsaa være simpelt Fængsel lige ned til 2 Dage. Det er altsaa ikke alene Tyvsstraffen, der anvendes. Naar saa dernæst Kritiken er den, at man kan komme til at anvende de samme Straffearter paa den, som gjør sig skyldig i det heromhandlede Forhold, og Tyven, saa siger jeg: Det staar ikke til Straffelovens Raadighed at anvende forskjellige Straffearter paa Forbrydelser af forskjellige Art. Det er der ingen Straffelov indrettet paa og kan fornøftigvis heller ikke være det. Efter den hele Maade, hvorpaa man i vort nuværende Samfund opfatter Straffen, saa maa man finde sig i, at der anvendes aldeles ensartede Straffearter, fordi man ikke kan have forskjellige Straffearter for forskjellige Arter af Forbrydelser; derfor kunde Henvendelsen ogsaa sige: Man anvender Boldsmandsstraf paa dette Forhold, det er de samme Straffe, som under visse

Betingelser anvendes paa Boldsmand, som paa den, der gjør sig skyldig i det heromhandlede Forhold. Det er muligt, at der bagved denne stærke Udhævelse af, at det er Tyvs Straf, man vil anvende, ligger noget ganske Andet. Det er muligt, at man der-ved vil sige: Loven stempler det som væ-ærende Forhold paa samme Maade, som den stempler Tyveri. Men det ligger aldeles ikke derti, at man anvender samme Straffearter. Dernæst skal jeg bemærke, at hvor vigtigt og nødvendigt det er paa dette Omraade, at anvende Straffeloven mod dette Forhold, saa aldeles uundgaeligt er det paa den anden Side, at man overhovedet ved Kampen mod Usædeligheden først og fremmest maa stole paa, at den offentlige Mening kan reise et Værn derimod, thi det erkjender Henvendelsen selv, at det er kun Lidt, hvad Straffeloven kan gjøre. Man skal nødig kaste Brag paa den Hjælp mod Usædelighed, som ligger i, at den offentlige Mening stempler den som foragtelig Udfærd. Det er Noget, som man ogsaa vil finde i alle Straffelove, som udtrykkelig omtaler, hvorvidt en Handling medfører mere eller mindre borgerlig Vanære, man er altid strengere mod de Handlinger, som krænke Sædeligheden, end forholdsvis ved Bolds-handlinger, og stiller sig tilnærmelsesvis netop lige saa strengt her som ved Handlinger, der gaa ud paa at berige sig paa Andres Bekostning. Man kan ikke undvære den Assistance, som ligger i, at den offentlige Mening stempler sliq Udfærd som for-agtelig.

Nu kommer jeg endelig til det Spørgsmaal, som ifølge hele Henvendelsen er det, som er Hovedpunktet derti, og som ogsaa er det, det Vædringsforslag, der er fremsat af 8 ærede Medlemmer, beskæftiger sig med. Det er nemlig det, at Lovforslaget udtrykkelig indbrager under Straffebestemmelserne den, der udbreder det utugtige Skrift, saaledes som det er nærmere betegnet i Forslaget. Man ser for det Første her en Forandring i det, som kaldes „Literaturens Grundlov“, Presseloven, og mener, at hvad Mening man end kan have om Presse-systemet, har det baaret en rig Udbylning af Literaturen, og derfor bør man nødig gaa til saadanne Forandringer, og man bør ikke gjøre Forandringer uden med en sammenhængende Forandring i hele Presse-loven. Hertil skal jeg bemærke, at forsaavidt der er Tale om at udbrede, hvad Andre have offentliggjort, omtales det i alt Fald ikke udtrykkelig i Presse-loven; der er i den kun udtrykkelig Tale om den, der offentliggjør eget Arbejde eller det, som